

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoCsp/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118207578
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4118207578.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: R. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom V., L. X, o zaplatenie 4 460,50 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 9. marca 2021, č. k. 17Csp/99/2018-133, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 873,39 eura spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne počnúc 21. 05. 2018 až do zaplatenia zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4 460,50 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania od 21. 05. 2018 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 66 %, na ktorých zaplatenie zaviazal žalovaného s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

2. Z dôvodu, že žalobca pred začatím pojednávania vzal žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 873,39 eura (poplatky a sankčný úrok) s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť a žiadal konanie zastaviť, v zmysle § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. (ďalej v texte len „CSP“) súd konanie v tejto časti zastavil.

3. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 4 460,50 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania od 21. 05. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dôvodil, že predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí zostala istina vo výške 2 081,17 eura a štandardný úrok vo výške 2 379,33 eura. Právne vec odôvodnil v zmysle § 1 ods. 1 a 2, § 261 ods. 1, § 340 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1 a 2, § 497, § 499, § 500 ods. 1, § 501 ods. 1, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506, 708 ods. 1 zák. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej v texte len „ObZ“), § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 12. 09. 2012 Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXXXX. Žalovanému bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 2 400 eur a bol povinný platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 80 eur mesačne, termín splatnosti

štandardnej mesačnej splátky bol 15.-ty deň v kalendárnom mesiaci. V súlade s čl. V bod 35 písm. a) Obchodných podmienok právny predchodca žalobcu listom zo dňa 06. 07. 2015 vyhlásil Okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaného spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške. Žalovaný začal čerpať úverový rámec od 22. 09. 2012, plnenie žalovaného v prospech kartového účtu predstavovalo sumu vo výške 2 590 eur. Žalovaná suma pozostávala z istiny 2 081,17 eura a štandardného úroku vo výške 2 379,33 eura. Počas konania písomným podaním, ktoré došlo súdu dňa 29. 01. 2019 spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, navrhla, aby pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu a uznesením č. k. 17Csp/99/2018-68 zo dňa 12. 03. 2019 pripustil zmenu na strane žalobcu, tak že pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava vystúpil z konania a na jeho miesto do konania vstúpil Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154.

4. Dôvodil, že na základe vykonaného dokazovania považoval nárok žalobcu za dôvodný. K námietke žalovaného v jeho odpore, že ide o spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho namietal aj náležitosti predmetného úveru a predmetný úver považoval za bezúročný a bezpoplatkový, poukázal na výsluch žalovaného. Žalovaný vo svojom výsluchu uviedol, že si predmetný úver bral ako podnikateľ, z čoho mal za preukázané, že v danom prípade sa nejednalo o spotrebiteľský úver, pretože medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom, konajúcim v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a žalovaným ako podnikateľom, vznikol právny vzťah, ktorý bolo potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka a nie podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. Mal preukázané, že právny predchodca žalobcu riadne preukázal, že medzi stranami sporu došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalovanému a to na základe žiadosti o aktivácii bankomatky Quatro, pričom prostredníctvom predmetnej karty bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 2 400 eur, ktorý mal žalovaný splácať poštovou poukážkou v mesačnej splátke po 80 eur a predmetný úverový rámec začal čerpať od 22. 09. 2012 a mal žalobcovi uhradiť celkovo čiastku vo výške 3 693,61 eura, z čoho celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom predstavovali sumu 1 293,61 eura. Ďalej mal preukázané, čo žalovaný nerozporoval, že v rámci uzatvorenej zmluvy súhlasil so zmluvnými podmienkami a bol oboznámený so spôsobom splácania úveru, avšak napriek uvedeným skutočnostiam do dňa podania žaloby uhradil žalobcovi len splátky vo výške 2 590 eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru, keď úver riadne a včas nesplácal. Napriek opakovaným upozorneniam dlžné splátky nedoplatil, a ku dňu 05. 07. 2015 právny predchodca žalobcu vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku a to práve z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaným. Celková suma dluhu žalovaného voči žalobcovi predstavovala súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené vo výške 2 081,17 eura, zo štandardného úroku vo výške 2 379,33 eura, pričom štandardná úroková táto bola stanovená v zmysle zmluvy, s ktorou žalovaný súhlasil, ako aj podľa cenníka, a to vo výške 22,80 %. Vzhľadom na uvedené zastal názor, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok, preto mal žalobca nárok na zaplatenie žalovanej sumy po čiastočnom späťvzati vo výške pozostávajúcej zo zvyšku neuhradenej istiny 2 081,17 eura a štandardného úroku vo výške 2 379,33 eura, čiže celkovej sumy 4 460,50 eura. Pretože sa žalovaný dostal s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania, a to vo výške 8 % ročne z dlžnej sumy v zmysle § 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a v konaní čiastočne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 66 %. K uvedenému pomeru dospel tak, že žalobca sa domáhal zaplatenia celkovej sumy vo výške 5 333,89 eura, čo predstavuje 100%. Žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy vo výške 873,39 eura, pričom procesné zavinenie v tejto časti možno pričítať žalobcovi, keďže k čiastočnému späťvzatiu prišlo pre jeho správanie. Po čiastočnom späťvzati predstavoval nárok žalobcu sumu vo výške 4 460,50 eura, ktorú mu súd aj priznal, čo predstavovalo 83 % a vo zvyšku konanie, t. j. v pomere 17 %, zastavil. Miera úspechu žalobcu predstavovala teda 66 % (83 % - 17 %). Lehotu na plnenie určil podľa § 232 ods. 3 CSP.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a to v jeho vyhovujúcej časti a časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania, odôvodniac ho vadami v zmysle ust. § 365 ods. 1 f) a h) CSP, v ktorom namietal konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutý úver posúdil ako podnikateľský a nie spotrebiteľský. Uviedol, že v poskytnutom úvere si nevyšmol vysoký úrok, ktorý bol napísaný malými písmenami. Podnikanie bolo uvedené z hľadiska zamestnania a bolo jednou z možností ako získať spotrebný úver, pričom nebol braný priamo na podnikanie. Neuznal výšku dlžnej sumy, úroky zahrnuté do dlžnej sumy a ďalšie žalobcom vymáhané poplatky označil za

rozporné s dobrými mravmi a zákonnými ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a o ochrane práv spotrebiteľov. Uzavretú zmluvu označil za neplatnú. Uviedol, že úver bol uzavretý na diaľku, preto sa naň vzťahuje zákon č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Namietal, že telefonicky mu neboli oznámené žiadne poplatky, uvedené vo výpise žalobcu ako štandardné úroky, sankčné úroky, náklady vymáhania po vyhlásení okamžitej splatnosti, ktoré by mal platiť v prípade neplnenia záväzku. Namietal, že na žiadosti bol uvedený iba matematický vzorec ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nebol doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, ktorý je podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ z 20. 09. 2018 C-448/17 potrebný k uzatvoreniu platnej spotrebiteľskej zmluvy. Potvrdil, že podpísal obchodné podmienky pre vydanie platobných kariet s tým, že si ale nebol vedomý aké finančné následky bude pre neho mať neplnenie záväzku. Uzavrel, že uhradil dlžnú istinu 2 400 eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 190 eur. Postup žalobcu označil za rozporný s dobrými mravmi. Namietal tiež nesplnenie procesných podmienok a nevykonanie navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. Záverom navrhol, aby do konania bol pribratý orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných práv a slobôd, ktoré boli u neho porušené, resp. právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov.

7. Žalovaný doplnil dôvody svojho odvolania ďalším podaním, ktorý doručil súdu prvej inštancie po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Vyjadril nesúhlas s odvolaním žalovaného, označil ho za účelové a neopodstatnené. Mal za to, že žalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv na rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej.

9. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti nároku na náhradu trov konania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj v časti trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zastavujúci výrok pre absenciu odvolania nadobudol právoplatnosť.

10. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

12. Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Predmetom tohto konania je žaloba právneho predchodcu žalobcu (spoločnosť VÚB, a. s.), ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 5 333,89 eura na tom skutkovom základe, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 12. 09. 2012 Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., na základe ktorej sa žalobca poskytol žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXXXX. Žalovanému bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80 % a ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 2 400 eur a bol povinný žalobcovi platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 80 eur. Žalovaný si nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy, a to ani napriek viacerým výzvam zo strany žalobcu. Žalovaný si nespĺnil povinnosť uhradiť svoj peňažný záväzok ani v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 30. 04. 2018, t. j. v lehote splatnosti do dňa 20. 05. 2018, preto požadoval aj úhradu úrokov. Konečný dlh žalovaného vyčíslil v sume 5 333,89 eura. V priebehu konanie súd prvej inštancie pripustil uznesením zmenu na strane žalobcu uznesením č. k. 17Csp/99/2018-68 zo dňa 12. 03. 2019 tak, že pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava vystúpil z konania a na jeho miesto do konania vstúpil Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava. Žalobca pred začatím pojednávania vzal žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 873,39 eura (poplatky a sankčný úrok) s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 873,39 eura spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne, od 21. 05. 2018 do zaplatenia zastavil. II. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4 460,50 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania od 21.5.2018 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. III. výrokom priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 66 %, na ktorých zaplatenie zaviazal žalovaného s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

14. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že medzi právny predchodcom žalobcu (VÚB, a.s.) a žalovaným bola dňa 12. 09. 2012 uzavretá Zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXXXX. Žalovanému bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 2 400 eur a bol povinný platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 80 eur mesačne, termín splatnosti štandardnej mesačnej splátky bol 15. deň v kalendárnom mesiaci. V súlade s čl. V bod 35 písm. a) Obchodných podmienok právny predchodca žalobcu listom zo dňa 06. 07. 2015 vyhlásil Okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaného spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške. Žalovaný začal čerpať úverový rámec dňom 22. 09. 2012, plnenie žalovaného v prospech kartového účtu predstavuje sumu vo výške 2 590 eur. Žalovaná suma pozostávala z istiny 2 081,17 eura a zo štandardného úroku vo výške 2 379,33 eura. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 09. 03. 2021 žalovaný tvrdil, že zmluvu uzavrel ako podnikateľ, bol si vedomý toho, že bol schválený úverový rámec 2 400 eur a mesačnou splátkou 80 eur. Potvrdil, že si bral kartu ako podnikateľ a na podnikateľské účely a vyhlásil, že si je vedomý, že zmluvu uzavrel ako podnikateľ a nevystupuje v prejednávanej veci ako spotrebiteľ.

15. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal predovšetkým jeho posúdenie ako podnikateľa a začal tvrdiť, že úver si bral ako spotrebiteľ a v nadväznosti na to namietal neprimerane vysoký úrok, neuznal výšku dlžnej sumy, úroky zahrnuté do dlžnej sumy a ďalšie žalobcom vymáhané poplatky označil za rozporné s dobrými mravmi a zákonnými ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a o ochrane práv spotrebiteľov. Uzavretú zmluvu označil za neplatnú. Uviedol, že úver bol uzavretý na diaľku, preto sa naň vzťahuje zákon č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Namietal, že telefonicky mu neboli oznámené žiadne poplatky, uvedené vo výpise žalobcu ako štandardné úroky, sankčné úroky, náklady vymáhania po vyhlásení okamžitej splatnosti, ktoré by mal platiť v prípade neplnenia záväzku. Namietal tiež nespĺnenie procesných podmienok a nevykonanie navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. Záverom navrhol, aby do konania bol pribratý orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných práv a slobôd, ktoré boli u neho porušené, resp. právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov. Odvolací súd na tomto mieste zvyrazňuje, že žalovaný podal odvolanie v zákonom stanovenej odvolacej lehote dňa 18. 05. 2021, ktorá lehota mu v zmysle § 121 ods. 2 CSP v spojení s § 362 ods. 1 CSP začala plynúť nasledujúci deň po doručení rozsudku, t. j. 04. 05. 2021 a uplynula dňa 19. 05. 2021 /streda/. Žalovaný dňa 21. 05. 2021 doručil osobne súdu prvej inštancie podanie, ktorým doplnil dôvody svojho odvolania, čo učinil po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Preto odvolací súd

s poukazom na ust. § 364 CSP, v zmysle ktorého odvolateľ môže rozšíriť rozsah v akom rozhodnutie napáda len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, na toto podanie žalovaného neprihliadal.

16. Odvolací súd pri prejednávaní veci dospel k záveru, že žalovaným namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani jedna vada namietaná žalovaným v odvolaní. Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia, vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného, odvolací súd ďalej uvádza nasledovné.

17. Zásadnou odvolacou námietkou žalovaného bola skutočnosť, že zmluvu s právnym predchodcom žalobcu uzavrel ako spotrebiteľ.

18. Podľa článku 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

19. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

20. Základnou procesnou povinnosťou sporových strán je povinnosť uviesť skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a povinnosť označiť a doložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem a žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí.

21. Odvolací súd posudzujúc unesenie dôkazného bremena stranami sporu v konaní dospel k záveru, že žalobca v konaní si splnil svoju procesnú povinnosť uviesť skutkové tvrdenia vo veci a povinnosť označiť a doložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. V tomto smere odvolací súd v plnom rozsahu preberá skutkový stav zistený súdom prvej inštancie za svoj vlastný. V tomto smere zvyrazňuje, že súd prvej inštancie správne posúdil predmetný právny vzťah podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ktoré aj správne aplikoval. Z obsahu spisu, a najmä zo samotného vyjadrenia žalovaného, je zrejmé, že obaja účastníci zmluvného vzťahu vystupovali ako podnikatelia, v tomto smere odvolací súd poukazuje na výpoveď žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 09. 03. 2021. K odvolacím námietkam žalovaného, že neboli splnené procesné podmienky a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd uvádza, že tieto námietky v odvolaní bližšie nešpecifikoval a nepodložil faktami. Odvolací súd po naštudovaní obsahu spisu tieto vady konania nezistil, v konaní boli splnené tak procesné podmienky, s obsahom predložených listín a dôkazov sa súd prvej inštancie oboznámil a zákonom stanoveným spôsobom ich vyhodnotil a uvedené premietol do odôvodnenia rozhodnutia. Je nutné zvyrazniť, že žalovaný vykonanie dôkazov pred súdom prvej inštancie nenavrhoval. Tvrdenia uvedené v odvolaní žalovaného, ktoré žalovaný pred súdom prvej inštancie netvrdil a z obsahu spisu nebolo zistené, že by ich pred súdom prvej inštancie

použiť nemohol, posúdil odvolací súd ako novoty v odvolacom konaní. V zmysle § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimkou sú prípady, v ktorých odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní. Ak je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP, pokiaľ pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu, alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V prejednávanej veci žalovaný počas celého konania pred súdom prvej inštancie mal vytvorený dostatočný právny i časový priestor na preukázanie jeho tvrdení a produkovanie dôkazov a aj bolo vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie výsluchom strán sporu, listinnými dôkazmi, na základe ktorých potom súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru. V preskúmvanej veci súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia súdom prvej inštancie

22. V nadväznosti na uvedené, z titulu aplikácie ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, nie je žiadúce aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu, ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu. Ak žalovaný v odvolaní tvrdil, že zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, tieto tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal, práve svojimi tvrdeniami v konaní pred súdom prvej inštancie výslovne uviedol, že si je vedomý, že zmluvu uzatvoril ako podnikateľ a vo veci nevystupuje ako spotrebiteľ. Za tejto dôkaznej situácie súd prvej inštancie nemohol dospieť k inému záveru, než ktorý učinil vo svojom rozhodnutí. Je potrebné si uvedomiť to, že nie je dôležité na aký účel v skutočnosti dlžník peniaze použil (teda či na súkromný účel), ale rozhodujúce je to, na aký účel bol úver poskytnutý a či dlžník uzatváral úverovú zmluvu ako podnikateľ, keďže veriteľ nemá možnosť overiť, na čo skutočne dlžník úver použil a teda musí byť chránená jeho dobrá viera vyplývajúca z dohody s dlžníkom o účele poskytnutia úveru.

23. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, podnikateľom podľa tohto zákona je: a) osoba zapísaná v obchodnom registri, b) osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia, c) osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov, d) fyzická osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu.

24. Odvolací súd konštatuje, že z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že žalovaný nemôže požívať ochranu spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd dopĺňa, že vždy aplikuje ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda aplikuje pravidlo, že v prípade vzniku pochybností platí výklad z obsahu zmluvy priaznivejší pre spotrebiteľa, v prejednávanej veci uvedené však aplikovať nemohol. Keďže žalovaný

podľa § 2 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka je podnikateľom, bolo povinnosťou súdu na prejednávanej vec aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, tak ako správne učinil aj súd prvej inštancie a nebolo možné aplikovať ustanovenia zákonov o ochrane spotrebiteľa a Občiansky zákonník, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazoval. Na základe uvedeného je možné vyvodiť, že odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom nespotebiteľského charakteru predmetnej zmluvy, následkom čoho súd aplikoval na danú vec správne právne predpisy a vec správne právne posúdil. Odvolací súd len podotýka, že v obchodnoprávných vzťahoch platí zásada zmluvnej voľnosti, pričom bolo na žalovanom, či pristúpi na žalobcom požadované a v zmluve zakotvené zmluvné pokuty a iné zmluvné dojednania. Je nesporné, že žalovaný zmluvu podpísal, akceptoval všetky žalobcom stanovené podmienky, reálne čerpal žalobcom poskytnuté prostriedky. Pre úplnosť odvolací súd len dodáva, že záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy 4 460,50 eura je správny. Žalobca v spore preukázal, že jeho právny predchodca poskytol na základe žiadosti o aktiváciu bankomatky Quatro žalovanému úverový rámec vo výške 2 400 eur, ktorý mal žalovaný splácať poštovou poukážkou v mesačnej splátke vo výške 80 eur a predmetný úverový rámec začal čerpať od 22. 09. 2012, s tým, že žalovaný mal žalobcovi uhradiť celkovo čiastku vo výške 3 693,61 eura, z čoho celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom predstavujú sumu 1 293,61 eura. Tiež bolo nesporne preukázané, že do dňa podania žaloby žalovaný uhradil žalobcovi len splátky vo výške 2 590 eur, pre nesplácanie úveru sa dostal do omeškania a ku dňu 05. 07. 2015 právny predchodca žalobcu vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku. Celková suma dlhu žalovaného voči žalobcovi predstavovala súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené vo výške 2 081,17 eura a zo štandardného úroku vo výške 2 379,33 eura, ktorú sumu súd prvej inštancie žalobcovi správne priznal. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o úroku z omeškania, podľa § 369 ods. 1 ObZ a § 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., a to vo výške 8 % ročne z dlžnej od 21. 05. 2018.

25. Odvolací súd pre úplnosť v závere uvádza, že nevzhladol dôvod na rozhodovanie o pribratí do konania orgánu verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných práv a slobôd, ktoré boli u neho porušené, resp. právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov, pretože v prejednávanom prípade sa nejedná o konanie, v ktorom by bolo možné aplikovať ust. § 95 CSP, teda v danom spore nevzhladol potrebu garancie práv strany odborne spôsobilým subjektom, pretože by žalovaný nedisponoval potrebnou odbornosťou a nejedná sa ani o konanie vzniknuté zo spotrebiteľského právneho vzťahu.

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti nároku na náhradu trov konania, na ktoré odôvodnenie trov konania v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku v plnom rozsahu poukazuje.

27. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).